

Cliché Rotterdamsche Lloyd

Een monumentale fontein in het oude Rome.

de patiënt uit de narcose bijkomt. Suf ziet hij om zich heen. 't Schijnt, dat hij zich niet dadelijk kan herinneren waar hij zich bevindt en wat er met hem gebeurd is.

„'n Beetje water, zuster!” bedelt hij, met de tong zijn droge lippen bevochtigend.

„Nog even wachten,” antwoordt de zuster, „vóór de dokter geweest is moogt u niet drinken. Hoe is het anders? Pijn?”

„Mijn arm doet pijn. Hoe kan dat nu? Hij is er toch af?”

„Ja, hij is er af. 't Is best gegaan hoor! U zult wel gauw beter zijn.”

„Beter zijn! Maar voor mijn heele leven geschonden. Ik ben van beroep chauffeur. Hoe kan ik dat zijn met één arm? En ik heb voor een vrouw en vier kinderen te zorgen. Dertig gulden in de week had ik, en omdat mijn vrouw zuinig is, kwamen we er met dat salaris betrekkelijk gemakkelijk. De directie heeft me beloofd, dat ik dadelijk na de demobilisatie terug kon komen. Maar nu? Wat kunnen ze met een éénarmigen man beginnen! Arm, arm vrouwtje en arme kinderen! O, zuster, het is zoo donker voor me; zoo stikdonker!”

Wat moet de zuster dezen man antwoorden?

O, de wonden, die de oorlog lichamelijk sloeg, zijn wreed en diep en

pijnlijk. Maar niet minder schrikkelijk zijn de maatschappelijke, en als gevolg daarvan de zielewonden.

De zuster spreekt van de zorg voor de oorlogsinvaliden, waarop toch wel gerekend mag worden, en ze haalt het woord der Schrift aan:

„Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u.” Maar het is, of ze automatisch spreekt. Ze kan zich op dit oogenblik, onder deze omstandigheden, de betekenis van Gods beloften zoo moeilijk realiseeren. En hij, de éénarmige? Hij luistert nauwelijks naar wat de jonge verpleegster zegt. Hij heeft er geen vat op. Alle hoop voor de toekomst vervaagt in den nevel van het heden. Er is bitterheid in zijn hart; bitterheid, zich demonstreerend in een wreveligen trek op zijn gelaat en een tint van onwil in zijn oogen.

Zulke momenten van ontoegankelijkheid voor troost en bemoediging kunnen er voorkomen in het menschelijke leven; ook in het leven van een, die den God der liefde kent. De zuster voelt het. Ze zegt dan ook niets meer. Maar neemt uit een koelkast een stukje ijs en verkoelt daarmee de droge lippen van den verminkte.

Matth. 10 vs 42 in de praktijk!

En dáár reageert de man op!

„U is een engel,” zegt hij. W. A. V.

DE TOREN

die gespaard bleef....

VOOR CHARLOTTE

Er was een klein stadje aan het water.

Aan de Zuidzijde slingerde zich sinds eeuwen de Rijn door de kronkelige bedding.

Malsche weiden en vruchtbare boomgaarden omzoomden den oever, waarlangs in de eerste zachte Meidagen de koeien te mediteeren stonden.

De bloesem aan de boomen had plaats gemaakt voor jonge vrucht, die rijke beloften inhield.

Aan de Noordzijde glooide de Veluwezoom. Vruchtbare akkers lagen aaneengerijd tegen de heuvelruggen, die op hun top pronkten met een weelde van groenend hout.

Het oude stadje lag daar in 't midden, knus en huiselijk, wat onwennig aan den grooten verkeersweg van Arnhem naar Utrecht, die telkens de dorpsche rust verstoorde door de jachtige drukte der wereld van hui-

ten. Wat bezijden den weg stond stram de prachtige toren, die heel den omtrek beheerscht. Nietig en klein stonden er de huizen tegen aan gekropen, als om bescherming te zoeken, zooals kuikens bij de kloekhen.

Men leefde er als in een groot gezin. Ieder kende den ander, bij naam en toenaam, zijn vader en moeder, heel zijn „komaf.”

Er was wel eens iets, zooals in ieder groot gezin, maar de eindindruk bleef toch: vrede.

Dit stadje was mij zeer lief.

Toen barstte de verschrikking los boven de lage landerijen, als een bange droom. Granaat na granaat kwam op het stadje neer, de donder van het geschut mengde zich met het geraas van neerstortend puin, muren spleeten, daken dreunden neer.

Het stadje is niet meer.

Een rookende puinhoop bleef over. Ik heb zóó het stadje teruggezien: een eenzaam uithangbord dat voorovergebogen neerhangt. Op een schoorsteenmantel, die overeind bleef, staat nog, netjes omgeven door de kandelabres, een pendule.

Een zuurtjesflesch achter een verbrijzelde étalageruit.

Verder zwart geblakerde muren, ingestorte muren, resten van muren.... puin.

En het groote wonder: De Cunera stáát, lang en slank als te voren, ongeschonden, en toch zoo vreemd onwennig, nu de huisjes rondom ver-

gaan zijn. Beheerschend de troosteloze omgeving, een wijzende vinger, vermanend en troostend ten hemel geheven.

Zoo is er in weinige dagen veel in puin gevallen, wat rust en vrede scheen te ademen.

Veel droomhuizen, sterke muren van eigengebouwde zekerheden, beschermende muren die we gebouwd hadden om eigen lief en leed, vestingen van gegeven beloften en geloof in menschenwoorden.

Tot de storm van Gods oordeel er overheen raasde, en alle menschenwerk slechtte.

Alleen de zeer sterke toren, symbool van geloof en gebed, bleef.

Er was een jonge man, die op den eersten oorlogsdag naar buiten geroepen werd, in veelomstreden terrein. De koeien loeiden sinds den morgen, om hun melklast waarvan ze maar niet bevrijd werden.

Vóór hij ging las hij met zijn vrouw uit Gods Woord, hij bad met haar, voor zich en zijn jong gezin.

„Want het is nu zaak om waakzaam en bereid te zijn!”

Hij nam afscheid van zijn zoontje, alsof hij voelde dat dit voorgoed zou zijn.

De strijd scheen geluwd. Het gevaar wat geweken. De plicht riep. Hem en zijn knechts.

Maar onverwachts ontbrandde weer het vuur.

Patrouilles, die op elkaar stuitten. Mitrailleurs, die maaiden over de weiden.

Men vond hem dood terug.

Dit jonge huwelijksgeluk lag in puin. Alles wat zoo mooi en veelbelovend scheen, werd verwoest.

Maar de toren van geloof en gebed bleef.

De wijzende spits ten hemel.

Zijn vrouw kon troost putten uit dat laatste overgegeven gebed, dat een getuigenis werd van stervensbereidheid.

Dat haar ook kon doen zeggen: God nam hem weg. Zijn lot is beter dan 't onze, want veel leed werd hem bespaard, dat ons nog wacht.

Zij hoefde niet te blijven staren op de puinhoop die achterbleef, maar mocht de wijzende spits volgen, ten hemel.

Het stadje was mij lief.

De jonge man was mij zéér lief.

Hij was mijn broer —

Er was een soldaat in de Grebbelinie, dicht bij het stadje. Hij geloofde, maar nooit had hij de vrijmoedigheid gevonden, daarvan te getuigen.

Tot het moordend vuur op de stelling losbarstte.

Zijn luitenant stond naast hem.

„Als ik nu niet wist, dat God bij ons is, dan hield ik het hier niet uit, luit!”

Dit klonk den officier, en velen zijner kameraden naast hem vreemd.

De soldaat voelde zijn roeping, overwon zijn onzekerheid.

„Laten we samen bidden.”

En temidden van het stormvuur bad hij daar. En velen werden gesterkt. Een overlevende sectiegenoot vertelde het mij, met een prop in zijn keel.

De soldaat viel.

En de luitenant schreef het zelf aan zijn meisje. Ook van zijn laatste gebed, en zijn geloofsvertrouwen. De toren, die haar bespaard bleef.

Er waren twee bejaarde menschjes in het oude stadje. Hard hadden ze samen gewerkt de jaren door, tot ze hun zaak verkoopen konden, om van de opbrengst stil te gaan leven.

Hun kapitaaltje was veilig belegd. In vaste goederen is 't altijd safe, had de notaris gezegd.

Een blokje huizen in het stadje werd

hun eigendom, vlak bij den ouden toren.

De huur kwam met de regelmaat van een klok binnen. De huizen waren „onbezwaard.”

Ze moesten vluchten, met wat leeftocht en een bundeltje kleeren.

Toen ze terugkeerden vonden ze niets dan puin.

De oude toren stōnd, maar hun huisjes, „onbezwaard en netjes in de verf,” toen ze gingen, waren weg. Het bundeltje kleeren bleef over, en de toren van geloof en gebed, want ze waren overtuigd, dat „alle dingen niet bij geval, maar van Gods vaderlijke hand ons toekomen.”

Zoo hebben we allen iets in puin zien storten, dat ons lief was.

Maar dé toren bleef gespaard, die ons den weg ten hemel wijst, langs geloof en gebed.

G. J. Peelen

WAAROM VERGEET GIJ MIJ?

(Ps. 42 : 10)

De dichter van den 42sten Psalm heeft het besef, dat God hem vergeet. Hij kent het leed der wereld en de vijandschap van menschen en hij klaagt: „Al Uw baren en Uw golven zijn over mij heengegaan. Waarom ga ik steeds in het zwart?”

Maar het leed der wereld en de vijandschap der menschen is het ergste nog niet. Het ergste ligt daar achter. En dat is, dat God hem vergeet. God let blijkbaar niet op zijn nood. Dat van God vergeten zijn, dat is het allerergste. Maar zie: als God hem vergeet, dan gaat hij met de klacht daarover tot God Zelf.

En hij noemt God met een eigenaardigen naam. „Mijn steenrots,” zegt hij, „waarom vergeet Gij mij?”

Ook in het donker zoekt hij de hand van God. En als alle golven over hem heengaan, weet hij: God is toch de rots, waarop ik staan kan.

Wie daarmee rekest, komt niet bedrogen uit.

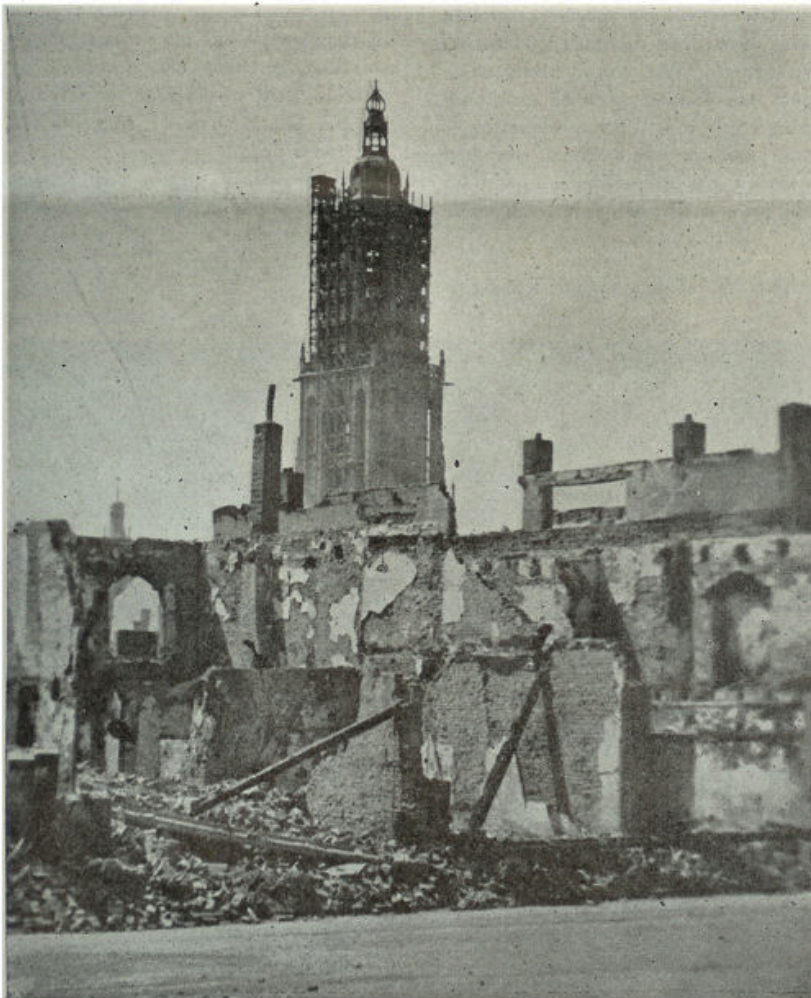
Neen, God vergeet ons niet, ook al schijnt het zoo. In Christus, Zijn Zoon, is Hij ons met Zijn genade altijd nabij. Welk een troost is dat!

Dr O. Norel

MERKWAARDIGE

ZEEBEWONERS

Een wandeling langs 't strand loont altijd de moeite. Niet alleen zorgen de zuivere luchtstroom, de zon, het zilte water, het blanke zand, dat men een flinke dosis nieuwe levenskracht toegevoerd krijgt, maar er is op 't strand en tusschen de steenen van de zeehoofden altijd iets te vinden, dat onze belangstelling ten volle waard is. Laten we maar eens drie diersoorten noemen, die men na den vloed heel vaak aantreft, namelijk krabben, zee-sterren en kwallen. Meestal zijn ze dood, als we ze vinden, maar in spleten tusschen de steenen, die nog gevuld zijn met water, in kuilen, die het water nog een tijd lang vasthouden, kunnen we ze ook soms levend te pakken krijgen. Om dan maar met de krab te beginnen, wie nog niet weet, dat deze zeebewoonster tot de familie der schaaldieren behoort, zal dat bij een oppervlakkig bekijken dadelijk merken. Men ziet namelijk in hoofdzaak een schaal of schild, waaruit aan de voorzijde de op stelen

De gespaarde Cuneratoren van Rhenen.